

JONATAN

Jonatan

Faren til Jonatan var mørk til sinns. Iblant kunne han bli helt gal. Jonatan fryktet ham. Kong Saul var en kriger, og sønnen kjempet ved hans side.

Jonatan skulle arve tronen. Han hadde visst det helt siden han var liten. Men han ville ikke. Når han så folks beundrende blikk og merket farens forventning, fikk han lyst til å stikke av. Jonatan gikk mye for seg selv. Når han tenkte på faren sin, fikk han lyst til å drepe. I krig tok han store sjanser, for han hadde ikke noe å tape. Folk sa at han var en god soldat.

Jonatan hadde hørt om David. David var en gjetergutt faren hadde tatt til seg fordi han var så god til å spille harpe og synge. Når han spilte og sang, ble ikke Saul så gal i hodet. Gjetergutten gjorde ham rolig. De sa at han var en vakker ung mann.

En tidlig morgen gikk Jonatan forbi farens kammers. Da hørte han at David sang der inne. Han stanset. Snart holdt han pusten, åndeløst lyttende. Det var så vakkert. Hver tone var fylt av sorg og lengsel. Brått følte Jonatan at han ikke lenger var alene. «David», hvisket tjenerne. «Gjetergutten, sønn av Isai.»

Da dørene åpnet seg, og David kom barbeint ut med harpen under armen, sto Jonatan i skyggen borte i hallen og ventet. Davids gange var så lett. Han var sterk og smidig. Da han merket at

det var noen der, snudde han seg og satte øynene i Jonatan.
«Jeg vet hvem du er.» Det var det første han sa. Så smilte han.
Som om de alltid hadde kjent hverandre. Som om de allerede nå delte alt. Jonatan forsto ingenting. Han hadde aldri blitt møtt på den måten før. Aldri. Han ble glad, vanvittig og vilt glad. Og han ble redd og urolig. For fra denne dagen av, fra dette øyeblikket av, eide han ikke lenger seg selv. Han var overgitt. Hjelpeløst og lykkelig overgitt til et menneske han knapt kjente. «Vi ses», hadde David sagt, og gått.

Fra nå av dreide alt seg om David. De møttes ikke så ofte i begynnelsen, men hver gang det skjedde, var det som å drikke seg utørst av en boblende kilde. Jonatan ble så glad av det. De snakket, de lo, de lekte. De delte hemmeligheter. Når Jonatan så verden sammen med David, ble alt mulig.

Men kong Saul var lunefull og gal. Han skjønte at David hadde lykken med seg, og at han kunne komme til å klatre opp på kongetronen. Han sa til Jonatan: «Så lenge Isai-sønnen lever på jorden, står verken du eller ditt kongedømme trygt». Og Saul la planer om å drepe David. Men Jonatan bare stirret på faren sin. Ingen skulle få skade David.

En kveld tok Jonatan David med seg til et ensomt sted utenfor byen. Der inngikk han en pakt med ham. Han tok av seg kappen sin.

Han løsnet sverdet sitt og ga det til David. Han tok Davids hender og sa: «Vær ikke redd! Du skal ikke falle i hendene på faren min. Du skal bli konge over Israel, og jeg skal være nest etter deg.» Så lovet de hverandre troskap livet ut. De kysset hverandre og gråt.

Kong Saul jaktet på David for å drepe ham. Men Jonatan reddet ham fra døden flere ganger. Så en dag dro Jonatan ut i krig sammen med faren. Der ble overmakten for stor. Både Jonatan og kong Saul ble drept.

Da David fikk beskjed om dette, flerret han kappen sin og gråt. Han sørget dypt og lenge. Han laget et kvad og sang:

«Jeg sørger over deg,
Jonatan, min bror!
Du var meg inderlig kjær.
For meg var din kjærlighet
mer underfull
enn kvinners kjærlighet.»

David ble den største kongen i landet gjennom tidene. Men han glemte aldri Jonatans ord: «Du skal bli konge over Israel. Og jeg skal være nest etter deg.» Til sin død savnet David Jonatan.